



Александър Пушкин
Приказка за рибаря и
златната рибка

Живял дядо със своята баба
край морето синьо и дълбоко;
те живели в схлупена къщурка
цели тридесет и три години.
Старецът ловял със мрежа риба,
бабата си прела своята прежда.
Хвърлил той веднъж в морето
мрежата си, но загребал тиня.
Втори път си мрежата разгънал –
тя попаднала на водорасли.
Трети път си мрежата разгънал
и извадил от водата рибка,
но не като другите, а златна.
Молела се тая златна рибка
и с човешки думи промълвила:
„Я пусни ме, дядо, пак в морето,
ще ти заплатя безценен откуп:
ще ти дам каквото пожелаеш.“
Старецът, учуден, се изплашил:
толкова години рибарувал,
не бил чувал риба да говори.
Пуснал дядо тази златна рибка,
пуснал я и галено й рекъл:
„Хайде сбогом, моя златна рибке!
Твоят откуп мене ми не трябва;
в синьото море си поминувай,
в синьото море на воля плувай.“

Старецът при бабата се върнал,
казал й за станалото чудо:
„Днеска улових чудесна рибка,
златна рибка, не обикновена;
тя по нашенски ми проговори,
да я пусна във морето ме помоли,
откуп скъп ми рибката предложи:
даваше ми що си пожелаля.
Откупа й не посмях да взема;
в синьото море аз пак я върнах.“
Бабата подхванала старика:

„Глулав си като трева острика!
Не си взел от рибката ти откуп.
Да бе взел поне едно корито,
нашето е цялото пробито.“

Той при синьото море се върнал;
гледа – то се леко разлюляло.
Взел да вика златната си рибка;
тя изплувала и го запитва:
„Ти какво тъдява дириш, старче?“
Старецът с поклон ѝ отговорил:
„Пожали ме, златна господарке,
страшно ме нахока мойта баба,
кара ми се, мира ми не дава:
трябвало ѝ новичко корито,
нашето било съвсем пробито.“
Рибката му казала тогава:
„Не тъгувай, иди си със здраве,
тя корито ново вече има.“

Старецът при бабата се върнал,
гледа – новото корито в къщи.
Бабата му креснала по-люто:
„Ах ти, глупчо, тиква изкуфяла!
Само туй корито ли измоли?
Каква полза само от корито?
Пак при рибката иди, глупако,
поклони се, измоли ни къща.“

Той при синьото море се върнал
(синьото море шумяло мътно).
Взел да вика златната си рибка,
тя изплувала и го запитва:
„Какво още ти е нужно, дядо?“
Старецът с поклон ѝ отговорил:
„Пожали ме, златна господарке!
Скара ми се бабата по-люто,
скара ми се, мира ми не дава:
къща иска бабата свадлива.“

Рибката му казала тогава:
„Не тъгувай, иди си със здраве.
Тъй да бъде: имате си къща.“
Тръгнал той към своята къщурка,
а от нея нямало ни сянка;
гледа – къща с горна, светла стая,
на върха – кирпичено коминче,
дъбови врати с ковани панти.
Седнала е бабата на прага
и мъжа си пред света ругае:
„Ах, простако, глупава катуно,
ти измоли, глупчо, само къща!
Я върни се, рибката да молиш:
черна селянка не ща да бъда,
искам да съм истинска дворянка.“

Той при синьото море се върнал
(синьото море се разлюляло).
Взел да вика златната си рибка.
Тя изплувала и го запитва:
„Какво още ти е нужно, дядо?“
Старецът с поклон ѝ отговорил:
„Пожали ме, златна господарке!
Още по се бабата разлюти,
кара ми се, мира ми не дава:
не ще вече селянка да бъде,
иска да е истинска дворянка.“
Рибката му казала тогава:
„Не тъгувай, върви си със здраве.“

Старецът при бабата се върнал.
Що да види? Цял дворец с чардаци,
на един чардак – самата баба
в хубаво самурено елече,
с чуден сърмен накит на главата,
с бисерна огърлица на шия,
с пръстени от злато на ръцете,
с алени ботушки на нозете.
А наоколо – слуги усърдни:

тя ги бие, дърпа им косите.
Рекъл старецът на своята баба:
„Добър ден, дворянке господарке!
Май душицата ти е доволна.“
Бабата му силно изкрещяла,
да мете конюшната му рекла.

Седмица изминала и втора,
повече се бабата вбесила;
дядото при рибката изпраща:
„Пак при рибката с поклон отивай:
не ща да съм родова дворянка,
искам да съм истинска царица.“
Старецът ѝ рекъл разтреперан:
„Ти комай си, бабо, пощуряла!
Нямаш нито говор, ни походка,
ще ти се присмива цяло царство.“
Бабата се още по вбесила,
плеснала по бузата мъжа си.
„Как, селяко, смееш с мен да спориш,
с мене, важна родова дворянка?
Да вървиш веднага при морето,
иначе под стража ще те пратя.“

Старецът потеглил към морето
(а морето синьо потъмняло).
Пак повикал златната си рибка,
тя изплувала и го запитва:
„Какво още ти е нужно, дядо?“
Старецът с поклон ѝ отговорил:
„Пожали ме, златна господарке!
Бабата ми пак се разлудува:
вече не желай да е дворянка,
иска да е истинска царица.“
Рибката му казала тогава:
„Не тъгувай, иди си със здраве!
Тя ще бъде истинска царица!“

Старецът при бабата се върнал.

Гледа – царски истински палати.
Вътре зърнал своята старица
на трапезата като царица,
служат ѝ боляри и дворяни
и задморско вино ѝ наливат;
дъвче тя чудесни курабии,
а край нея щъкат страшни стражи,
всеки носи на гърба си брадва.
Влязъл старецът и се изплашил:
На старицата поклон направил.
Рекъл: „Добър ден, царице страшна!
Днес душицата ти е доволна.“
Бабичката, без да го погледне,
заповядала с очи да го изгонят.
Врълетели стражи и дворяни
и изхвърлили старика грубо.
Стражите го погнали през прага,
брадвите си едва не строшили.
А навън народът му се смеел:
„Пада ти се, оглупяло старче!
Нека да ти бъде туй поука:
ти по чужди ум да се не водиш!“

Седмица минава, почва втора,
бабата се още по вбесява.
Пратила придворни за мъжа си –
бързо да го доведат при нея.
Рекла му сърдитата старица:
„Пак поклон на рибката да сториш.
Не желая все да съм царица,
искам аз морето да владее,
да живея сред море широко,
за да може твойта златна рибка
да ми бъде винаги слугиня.“

Да откаже, старецът не смеял,
думичка не дръзнал да отвърне.
Пак към синьото море потеглил;
гледа – ври морето в черна буря,

вдигат се, бучат вълни сърдити,
бягат, плискат се и страшно вият
Дядото си рибката повикал,
тя изплувала и пак го пита:
„Какво ти е нужно още, дядо?“
Старецът с поклон ѝ отговорил:
„Пожали ме, златна господарке!
Що да сторя с тази лоша баба?
Вече не желай да е царица,
иска да е морска господарка;
иска да живее сред морето,
та да може тука, златна рибке,
да ѝ бъдеш лично ти слугиня.“
Рибката не казала ни дума,
само плеснала веднъж с опашка
и в дълбокото море се скрила.
Старецът напразно дълго чакал,
пак при бабичката се завърнал.
Що да види? – Старата къщурка,
бабата седи сама на прага,
а пред нея – вехтото корито.

КРАЙ

© 1971 Младен Исаев, превод от руски

Александр Пушкин
Сказка о рыбаке и рыбке, 1833

Сканиране, разпознаване и редакция: unicode, 2007

Публикация:

Златна библиотека. Избрани творби за деца и юноши
Под редакцията на Дамян Дамев
Двадесет и втора книга

Александър Сергеевич Пушкин. Приказки
Преведе от руски Младен Исаев
Редактор Надя Трендафилова
Художник Владимир Михайлович Конашевич
Художествен редактор Иван Стоилов
Технически редактор Георги Кожухаров
Коректор Радка Петкова
Руска. Лит. Г. V. Тем. № 2663. Год. 1971
Дадена за набор на 9. XI. 1970 година
Подписана за печат на 23. II. 1971 година
Излязла от печат на 25. X. 1971 година
Поръчка №29. Формат 1/16 84/116.
Печатни коли 8×5. Издателски коли 1×63.
Цена 1,71 лева
„Народна младеж“ – издателство на ЦК на ДКМС
Държавен полиграфически комбинат „Д. Благоев“
София, 1971

А.С.Пушкин. Сказки
Издательство Москва, 1965

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4644>]